وقال عليه السلام لا يزال جبريل عليه السلام يوصيني بالجار حتى ظننت انه سيورثه وقال من تمام المروءة خدمة الرجل ضيفه وقال
الشيء شرف الذين شروه اللهم اغفر للضيف والمضيف ولمن اراد ان يضيف قال لقمان لابنه يا بني حملت الحجارة
والحديد فلم ار شيئا اثقل من جار السوء وقال من تطاول على جاره حرم بركة داره وقال ابناء السوء يفشي الاسرار
ويهتك الاستار وقال من جاور الكرام كف الاعدام ومن جاور اللئام فقد الانعام وقال من اسوء الاختيار
اساءة الجار وسل من قرع بالاصبع باب جاره قرع بالرجل باب داره النظم
متى تأته تعشو الى ضوء ناره تجد خير نار عندها خير موقد وليس به عيب سوى ان ضيفه يعاب بنسيان الاحبة والوطن
وانا لنغيض الضيف عند حلوله وعار علينا عونه حين يرحل گر مشرف اشوی مهمانی دل و جان را فدای مهمان کن
واز پی استمالت وخدمت کیش او گیر ونفس قربان کن خانه اگر چه جز تو همسایه ست درهم سیم کم عیار ارزد
الضيف مرتحل والمال عارية وانما الناس في الدنيا احاديث صد سوره دشمنی بکشد طالب مقصود باشد که یکی دوست بیابد
ومن يبتغي يوما فضيحة جاره سيفضحه الرحمن في جوف داره طعامي مباح لمن قد اكل ودار مناخ لمن قد نزل اقدم ما عندنا حاضر
الضيف اكرمه تجده مخبرا عن جود ومن يفيض ومنع واقطع ابا كل بجل ما وصى به ان المطيع اباه لا يتضعضع وان لم يكن غير خبز وخل
باب ٤٢ في النصيحة قال الله تعالى لقد ابلغتكم رسالات ربي ونصحت لكم ولكن لا تحبون الناصحين
قال النبي عليه السلام كن في الفتنة كابن اللبون لا ظهرا فيركب ولا ضرعا فيحلب وقال كن في الدنيا كانك غريب او عابر سبيل
وعد نفسك من اصحاب القبور قال احتمل مضرة يومك لسرور غدك وقال انظر الى من تحتك ولا تنظر
الى من فوقك فانه احذر ان لا تزدري نعمة الله عليك وقال ان العبد اذا نصح لسيده واحسن عبادة الله فله اجره
مرتين وقال من لطم مملوكه او ضربه فكفارته ان يعتقه وقال عاشروا ارقاكم على قدر عقولهم قال علي عم
النصيحة على الملاء فضيحة قال جعفر الصادق عم من اعرض عن نصيحة الناصح احترق بكيد الكاشح النظم
كونوا جميعا يا بني اذا اعترى خطب ولا تتفرقوا احادا تابى القداح اذا اجتمعن تكسرا واذا افترقن تكسرت افرادا
اگرچه تلخ بود یک سخن زمن بشنو جانکه انزاد دستور جان خود سازی تو ای سر که زدنیا گرفته اندرپیش بروز عرض مظالم چه
که از جواب سلامی که خلق را برتست بهیچ مظلمه دیگری نپردازی اذا لم يكن قول النصيح مقبول فان معاريض الكلام فضول
غم چند خوری بکار نا آمده پیش رنجست نصیب مردم دوراندیش خوش باش وجهان تنگ مکن بر دل خویش کز غم خوردن قضا نگردد کم و بیش
وما اقبح التفريط في زمن الصبا فكيف به والشيب في الراس شامل وكيلك شطر عمرك فاغتنمه ولا تذهب بشطر العمر مونا
زبخت روی ترش کرده نزد یار عزیز مرو که عیش برو نیز تلخ گردانی بحاجتی که روی تازه روی وخندان رو فرو نبندد کار گشوده پیشانی
جز بلبخت بند خرد مند نشنود زینت تربیت که پریشان مکن دل جوانی مست وعمری میگذاری چرا باری تبلخی میگذاری
بلک ایمن درخت باور دست زو قناعت بمیوه باید کرد چون زبخشش بر آورد نادان میوه یکبار بیش نتوان خورد
امید خلق بر آور چنانکه بتوانی بحکم آنکه ترا هم امید مغفرتست ازکوی بلا پای نگهدار ای دل گر جان خواهی جای نگه دار ای دل
اگر زمانه بکرکی دهد زمام قضا بروز بهر سلامت سلام باید کرد از اندازه بیرون مشو بیش زن نه دیوانه تیغ بر خود مزن
کوشش بخود دار بدان که جان جهانیست بسته آن جان نازنین که تو داری بی رغبتی شهوت انگیخت برغبت بود خون خود ریختن
جان زندگانی کن ای نیک رای بوقتی که اقبال داد خدای که خایندت زاندوه انگشت دست کرت بر زمین اید انگشت پای
از جادثه جهان زاینده مترس وز هرچه رسد چو نیست پاینده مترس این یکدم نقد را غنیمت میدان از رفته میندیش واز آینده مترس
تو خدا را شو اگر سر دو جهان گیرد آب بغدا گر سر مویی قدمت تر گردد بچه دیو بیازوی ریاضت بشکن کین سر پنجگی ظاهر جسمانی نیست
طاعت آن نیست که بر خاک نهی پیشانی صدق پیش آر که اخلاص به پیشانی نیست خانه بر کنده و تنگ خون شاد بکور غم مرکب چو غم برگ زمستانی نیست

تو دیده بدست آر که هر ذره خاک جامیست جهان نمای چون درنگری تا طفل وار جان تو در بند قالبست ای بس کسی که در شب ایام چون
تا زیر چرخ نخل بنت گروه قرار از جار میخ طبع کجا جان برون بری روزی وشبی هم گذاریم به بیچ جان ودلی همی سپاریم بهیچ
ای جان بدر چه جای خرابست کایام دوا ابسه در شتابست امروز که روز عمر بر خاست می باید کرد کار خود راست
مرد اگر اجل عنان بگیرد عذر تو کجا کسی پذیرد از پنجه مرگ جان کسی برد که به پیش از مرگ خویشتن مرد
کرم جای فرو ماند کان جو بتوانی مرونت نه چندان که خود فرو مانی باید اندیشه هم بکریی کن دینی سک بلقمه دوخته به
در جهان با مردمانی دانی که چون باید گذاشت آن قدر عمری که دارد مردم آزاده بود کانتیها در غم او تر کنند از آب کرم که المثل گر بگذرد بر حال او بادیه
ای که دستت میرسد کاری بکن پیش از آن کز تو نیاید هیچ کار کاردرویشان و مسکینان برآر نامه کارت برآید کرد کار
حذر کن زداغ دشمن که ویدای کن که بر زانو زنی دست تغابن امروز درویشان بخشم چون گیرد چون گفته ای سالم در ایشان نگرفت
نصیحت گوی با عقل نزاد برو گو در صلاح خویشتن کوشی کوینده را چه غم که نصیحت قبول نیست گر نامه را کنند گناه رسول نیست
باب ٤٣ في الصبر قال الله تعالى يا ايها الذين امنوا اصبروا الاية وقال تعالى واصبر وما صبرك الا بالله
وقال واستعينوا بالصبر والصلوة وقال انما يوفى الصابرون اجرهم بغير حساب وقال ان الله مع الصابرين
وقال واصبر نفسك مع الذين يدعون ربهم بالغداة والعشي وقال سلام عليكم بما صبرتم فنعم عقبى الدار وقال
فاصبر كما صبر اولوا العزم من الرسل وقال من يتق ويصبر فانه لا يضيع اجر المحسنين وقال واصبر على ما اصابك ان ذلك
من عزم الامور وقال النبي عليه السلام الصبر كنز من كنوز الجنة سئل النبي عليه السلام عن الايمان فقال الصبر والسماحة وقال
الايمان نصفان نصف صبر ونصف شكر وقال خير ما اعطي الرجل لسان شاكر وقلب ذاكر وبدن صابر وقال
في دعائه اسئلك تعجيل عافيتك وصبرا على بليتك قال امير المؤمنين علي عم صبر كل نور اثمر الظفر وقال حين
سئل اي شيء اقرب الى الكفر فقال ذو فاقة لا صبر له من كنوز الايمان الصبر على المصائب وقال الصبر على المصيبة
مصيبة على الشامت قيل من صبر على المكروه ظفر بالمحبوب وقال ان كان الصبر كاسمه مر فعاقبته حلوة
قيل الصبر تجرع الغصة وانتظار الفرصة النظم اصبر على تعب الادلاج والسهر وبالرواح على الحاجات والبكر
اني وجدت وفي الايام تجربة للصبر عاقبة المحمودة الاثر وقل من جد في امر يطالبه فاستصحب الصبر الا فاز بالظفر
صبر کن جانی عزیز اخر که یابد مراد مرکبی کو در بنوس صبر پا بر جا نکرد کوه تا صابر نشد بر طعنه باران و باد روزگار اندرش او صدف بخار انکرد
تا بسختی و درشتی ناز مودش آسمان لعل وا در درکنار و کوه گوهرزا نکرد ولم تر الصبر للمرء عدة على نائبات الدهر حتى تغالبه
خوار و دشخوار جهان چونکه بهم میگذرد گر تو دشخوار نگیری همه کار آسانست الصمت يحمد في المواضع كلها الا عليك فانه لا يحمد
روزگار مشقت فغان نباید کرد در انتظار فرج طالبان درمان را بسردی دم باد صبا باید ساخت در انتظار فرج کل لعل بستان را
اصبر على مر المكتوم وارض به وان اتاك بما لا تشتهي القدر فما صفى لامرء عيش يسر به الا سيتبع يوما صفوه الكدر
بلی صبری دلت گر بخت سستست صبوری کن که کار در وقت بستست بالصبر يدرك ما يحاوله الفتى ما فاز بالامال مثل صبور
ای دل ناز اسوده وقت چرخ نیست با ستم روزگار تن در ده خو کن طبعت اگر تاب این حدیث ندارد رشته امید بدست صبر فرو کن
گر بس ازین کار کیفیت روی نماید پای بانداز تعلیم فرو کن قضا بلا به مظلوم ولا به محروم دگر نشود ای دوست بس که چو شنیدی
ما احسن الصبر في مواطنه والصبر في كل موطن حسن حسبك من حسنه عواقبه عاقبة الصبر ماله ثمن
قضا دگر نشود گر هزار ناله و آه بشکر یا بشکایت براید از دهنی فاصبر لها ايك ان جفوت طبيبها واقنع لجهلك ان جفوت معلما
منشین ترش از گردش ایام که صبر تلخست ولیکن بر شیرین دارد ما احسن الصبر ولا سيما بالحر ان حالت به الحال

Copyright © King Saud University

Created with PDFsharp 1.2.1269-g (www.pdfsharp.com)